

(207) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πάτμῳ ἀσκήσαντος· νῦν πρῶτον τυπωθεῖσα, σπουδῆ μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκάλου κυρίου Ἰακώβου τοῦ Πατμίου, τοῦ πικλῆν Ἀναστασίου. Προτροπῇ δὲ τοῦ ἐν ἱεροδιδασκάλοις κυρίου Ἐφραὶμ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπως διανέμεται δωρεὰν τῶν ἐν τῇ Μονῇ οἰκούντων Πατέρων. Ἐνετιησιν, ἀψνέ. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Ἰζάτα εἰς 4ον.

(208) — Παρακλητικὴ σὺν Θεῷ ἁγίῳ περιέχουσα τὴν πρέπουσαν αὐτῇ κατ' ἤχον ἀκολουθίαν· νεωστὶ μετατυπωθεῖσα, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθείσα παρὰ κυρίου Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου. Ἐνετίησι 1755. παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ, ἔτος ἀπὸ τῆς Θεογονίας. εἰς φύλον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐξεδόθη κατὰ πρῶτον τὸ 1522. Ἴδε περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης, καὶ τῶν ἄλλων ἐκδόσεων τὸν ἀριθ. Α τοῦ παρόντος καταλόγου.

(209) — Βιβλίον καλούμενον Ῥαντισμοῦ Στηλίτσεις· ἐν ᾧ περιέχεται κεφαλαίων ἀριθμὸς ὀγδοήκοντα ἕνός, ὧν ἕκαστον ταῖς ἀκτίσι τῆς γραφῆς ὡς ἰστὸν ἀράχνης φαίνεται διαλύον Ῥαντισμάτων τὸ σκότος. Τότε μὲν πρῶτον τύποις ἐξεδόθη ὅτε ὁ Οἰκουμενικὸς ἔκοσμεῖτο Θρόνος παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου κυρίου Κυρίλλου, διὰ ἀναλωμάτων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὧν τὰ ὀνόματα γράψον, κύριε, ἐν βίβλῳ ζωῆς, μνησθεὶς πάντων αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου· σωτηρίῳ ἔτει ἀψνς· εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Δὲν φέρει ἐν τῷ προμετωπίῳ τὸν τόπον τῆς ἐκδόσεως. Ἐτυπώθη δὲ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἴδε περὶ τῆς Α' ἐκδόσεως τὸν Ἀριθμὸν (197) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(210) — Ἐγχειρίδιον περὶ βαπτίσματος καλούμενον χειραγωγία τῶν πλανωμένων· συντεθὲν παρὰ τοῦ ἱατρο-

φιλοσόφου κυρίου Ευστρατίου Ἀργέντου Χίου, θείῳ ζήλω κινήθέντος τρανώς ἐν αὐτῷ ἀποδειξάσαι ὅτι ἀδύνατον ἄλλως πως ἐκτελεῖσθαι τὸ θεόθεν τοῖς ἀποστόλοις δοθέν βαπτισμα, εἰ μὴ ἐν τρισὶ ταῖς καταδύσεσιν, ὡς παρ' ἐκείνων δογματικῶς ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ καθολικὴ, ἀποστολικὴ, καὶ ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διεδέξατο, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ποιεῖ, ἤδη δὲ τύποις ἐκδοθέν δι' ἀδείας τοῦ Παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Κυρίλλου, ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ αψνς'. σωτηρίῳ ἔτει, Μαρτίου α'. εἰς 12ον.

(211) — Βιβλίον ἄριστον καλούμενον Φώσφορος, συντεθέν ἀπλῆ φράσει παρὰ τοῦ λογιωτάτου κυρίου Ἀναστασίου Πώπα τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, καὶ ἀφιερωθέν τῷ ἀξιωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἐν ἰατροῖς κυρίῳ Μιχαλάκῃ τῷ Πρεδικάρῃ τῷ ἐκ Μονεμβατίας, ἐν ᾧ ἐρωτᾶ ὁ Μιχαήλ καὶ ἀποκρίνεται ὁ Ἀναστάσιος φιλαλήθως καὶ ὀρθοδόξως· ἀδεία τοῦ Πανιερωτάτου καὶ λογιωτάτου Μητροπολίτου ἁγίου Σεβρῶν κυρίου κυρίου Στεφάνου· ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ αψιθ'. Σέρρησι τῆς Μακεδονίας ἡ ἐμὴ ἐλπίς ἐν τῷ ἀργίῳ· νῦν πρῶτον τύπῳ ἐκδοθέν παρὰ τινῶν εὕρισκομένων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῇ πόλει Βιέννα ἐν ἔτει 1756· Βιέννα· τυπωθέν παρὰ τοῦ Ἰωάννου Θωμᾶ Τράτνερ, Καισαρικοῦ Βασιλικοῦ βιβλιοπώλου. εἰς 8.

(212) — Βίβλος περιέχουσα κανόνας μερικῶν τινῶν ἁγίων, ἐν ἧ προσετέθη εὐχὴ τις τοῦ Σιμεῶνος διὰ στίχων εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα, καὶ ἕτερα μικρὰ εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ οἱ κδ'. οἴκοι τοῦ Παναγίου Σταυροῦ· μετὰ καὶ προτροπῆς τινος πρὸς τοὺς ἐν Κύκκῳ πατέρας πολιτεύεσθαι κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ὑποτύπωσιν· ἔτι καὶ τινὰ τροπάρια κατανυκτικά, μετὰ τριῶν παρακλητικῶν κανόνων. Ἐνετίησιν, αψνς'. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. 1756. εἰς 4.

(213) — Τυπική διάταξις, ὡς εὔρηται, τῆς κατὰ τὴν νῆσον Κύπρον σεβασμίας καὶ βασιλικῆς Μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, Μαχαιράδος ἐπιλεγομένης, νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων δαπάνη μὲν καὶ ἐξόδω τοῦ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς Οἰκονόμου κυρ. Παρθενίου, ἐπιμελείᾳ δὲ τοῦ ἐν ἱεροδιδασκάλοις κυρίου Ἐφραῖμ, ἐπιστασίᾳ δὲ κυρίου Σεραφεῖμ Πισσιδαίου τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου. Ἐνετίησιν, ἀψνς'. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι 1756. εἰς 4ον.

(214) — Τὸ ἀποστολικὸν Δύκτιον, ἧτοι λόγοι ψυχοφελεῖς εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεσσαρακοστὴν, καὶ εἰς τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν τῶν Χριστοῦ Γεννῶν συντεθέντες καὶ ἐκφωνηθέντες παρὰ τοῦ ταπεινοῦ ἱεροκήρυκος Νικολάου Μαυροειδῆ Κεφαληνέως· ἰδίᾳ δαπάνη τῷ τύπῳ ἐκδοθέντες πρὸς ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀφιερωθέντες τῷ ὑψηλοτάτῳ γαληνοτάτῳ καὶ θεοσεβείᾳ αὐθέντῃ, κυρίῳ κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Ῥακοβίτζα Βοεβόδα, καὶ ἡγεμόνι μεγαλοπρεπεστάτῳ πάσης Μολδοβλαχίας· ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαβίας· ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀψνς'. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ τὸν Λόγιον Ἑρμῆν τοῦ 1812, σελ. 73., τὸ βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη τὸ 1780 ἔτος.

(215) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐκ κώμης Μετζόβου, καὶ ἐν Τρίκκῃ μαρτυρήσαντος, ψαλλομένη τῇ ιζ'. τοῦ Μαΐου μηνός· συντεθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ λογιωτάτου κυρίου Νικολάου Κύρκου, αἰτήσῃ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, συνδρομῇ καὶ ἀναλώμασι τοῦ κυρίου Παλυζώη Λαμπανιτζιώτη τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐνετίησι. ἀψνς'. 1757. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Τζάτα εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Ἀκολουθία αὕτη μετετυπώθη τὸ 1771 ἔτος

παρὰ τῷ τυπογράφῳ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι, ἰδίᾳ αὐτοῦ δαπάνῃ.

(216) — Ἄνθος τῆς εὐσεβείας ἦτοι Συνταγμάτιον περὶ ἀναβαπτισμοῦ· διηρημένον εἰς λβ' κεφάλαια. συντεθὲν παρὰ τοῦ ἐξοχωτάτου Ἱατροφιλοσόφου Εὐστρατίου Ἀργέντου· καὶ τυπωθὲν πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει, προτροπῇ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου, κυρίου Κυρίλλου· τανῦν δὲ τὸ δεύτερον τύποις ἐκδοθὲν διὰ δαπάνης τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου Σκαρλάτου τοῦ Μαυροκορδάτου Κωνσταντίνου τοῦ ἐκ Χίου· κινήθεις ἐκ θείου ζήλου πρὸς ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀφιερωθὲν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Κύκκου, τῆς κατὰ τὴν Κύπρον· ἐπιμελείᾳ τοῦ τιμιωτάτου Κυροῦ Νικολάου Ἰωάννου ἐξ Ἀγράφου, ἐκ χωρίου Ζελενίτζας· ἐν Λειψία 1757. παρὰ Ἰωάννη Γόττλοπ Ἐμμανουήλ Πρέϊτκοπφ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πονηματίου τούτου, συγκειμένου ἐκ 42 σελ. προσετέθη ἡ τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρως ἐπιστολή πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Σερβίας, ὑποτασσομένους τῇ Αὐστρίᾳ, ἵνα μένωσιν ἀκλόνητοι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

(217) — Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὄρει τῆς Θεσσαλίας ἐκλάμπαντος, τοῦ νέου ἀσκητοῦ· ψαλλομένη τῇ κγ'. Ἰαννουαρίου μηνός. Νῦν δεύτερον μετατυπωθεῖσα, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα παρὰ Γεωργίου Κωνσταντίνου ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐνετίησι. αψνζ'. 1757. παρ' Ἀντωνίῳ τῷ Τζάτα. εἰς 4ον.

(218) — Βιβλίον καλούμενον Κριτῆς τῆς Ἀληθείας διηρημένον εἰς τόμους δύο Ἑλληνιστὶ-Λατινιστὶ.

Τόμος Α'. ἐν ᾧ περιέχονται τὰ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δόγματα καὶ Μυστήρια, ἅτινα συντεθέντα παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Ἱερεμίου, εὐθύνογτος τοὺς οἵακας τοῦ Πατριάρ-

ΤΥΠΩΘ. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΗ' ΕΚΑΤΟΝΤ.

χιακοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐν ἔτει αφοσ'. ἐστάλθησαν πρὸς τοὺς ἐν Τυβίγγη πόλει τῆς Γερμανίας ὄντας τῆς Λουθέρου θρησκείας Θεολόγους, αἱ τε τρεῖς αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς ἀποκρίσεις.

Τόμος Β'. Ἐν ᾧ περιέχονται ἡ Αὐγουσταία Ὁμολογία, ἡτοι τὰ τῆς Λουθέρων θρησκείας δόγματα καὶ ἄρθρα, αἱ τε τρεῖς ἀνταποκρίσεις πρὸς τὰς τοῦ Πατριάρχου κυρίου Ἱερεμίου τρεῖς ἀποκρίσεις. Νῦν τὸ δεύτερον τύποις ἐκδοθὲν σπουδῇ καὶ πόνῳ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Γεδεών τοῦ Κυπρίου. παρὰ Ἰωάν. Γόττλοπ Ἐμμανουήλ Πρέιτκοπφ. Ἐν Λειψία 1758. εἰς 4ον.

(219) — Βιβλίον καλούμενον Ῥαντισμοῦ Στηλίτευσις· πρῶτον μὲν τύπῳ ἐκδοθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὅτε ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος ἐκοσμεῖτο παρὰ τοῦ παναγιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν κυρίου Κυρίλλου· νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐδόθη εἰς τύπον εἰς τρίγλωσσον, Ἑλληνιστί, Λατινιστί καὶ Ἰταλιστί, δι' ὠφέλειαν πολλῶν τινῶν ὀρθοδόξων, καὶ στηλίτευσιν τῶν κακοδόξως φρονούντων· διὰ δαπάνης καὶ ἐξόδου τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς Μονῆς τῆς κατὰ τὴν νῆσον Κύπρον ἐπιφημιζομένης τοῦ Κύκκου· δι' ἐπιστάσις καὶ ἐπιμελείας τοῦ πανοσιολογιωτάτου κυρίου Σεραφεῖμ τοῦ Πισσιδείου. τοῦ καὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἣτις τὸ μέγα Αἰδέσιμον ἔχει, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σώζεσθαι τὴν θαυματουργοτάτην σεβασμίαν Εἰκόνα, τὴν τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθεῖσαν, Ἀρχιμανδρίτου παρὰ Ἰωάννη Γόττλοπ. Ἐμμανουήλ Πρέιτκοπφ ἐν Λειψία τῆς Σαξονίας 1758. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς Α'. καὶ Β'. ἐκδόσεως τοὺς ἀριθμοὺς (197 καὶ 209) τοῦ παρόντος καταλόγου.

(220) — Λαυσαϊκὸν, ἡτοι βίβλος περιέχουσα διηγήσεις ἀσκητικὰς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, προσφωνηθεῖσα τῷ αἰτήσαντι Λαύσῳ, Πραιποσίτῳ, παρὰ τοῦ Ἁρακλείδους

ἐπισκόποι, αἱ καὶ νεωστὶ μεταφρασθεῖσαι ἐκ τῆς Ἑλληνίδος διαλέκτου εἰς ἀπλήν παρά τινος φράσιν, καὶ ὡς εὐρηγνται διορθωθεῖσαι, τύποις νῦν πρῶτον ἐξεδόθησαν σπουδῆ τε καὶ δαπάνῃ τοῦ πανοσιωτάτου καὶ σοφολογιωτάτου ἐν ἱεροδιδασκάλοις, κυρίου Ἐφραὶμ, πρὸς χρήσιν τῶν ἀπλουστέρων μοναχῶν, καὶ ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων. Ἐνετίησι, 1758. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4ον.

ΣΗΜΚΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1776 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσει τοῦ Ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Παπαδοπούλου. Ἔτι δὲ καὶ τὸ 1817 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(221) — Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ ἐκφωνηθεῖσα παρὰ τοῦ ποτε σοφωτάτου Ἱεροδιδασκάλου Κυρίου Μακαρίου. Καθηγεμόνος χρηματίσαντος τοῦ κατὰ τὴν νῆσον Πάτμον Ἑλληνομουσίου. Τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα ἐν τῇ Βενετία καὶ παρὰ τῶν ἐκεῖσε Λατίνων τῷ πυρὶ ἀναλωθεῖσα κατεχάη. Αὐθις δὲ τὸ δεύτερον τύποις ἐδόθη πρὸς πεισμονὴν τοῦ χαιρεκάκου, δαπάνῃ μὲν τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς κατὰ τὴν νῆσον Κύπρον τοῦπίκλῃν Κύκκου. Σπουδῆ, καὶ ἐπιστασίᾳ τοῦ πανοσιολογιωτάτου κυρίου Σεραφεῖμ τοῦ Πισσιδείου τοῦ καὶ τῆς αὐτῆς μονῆς ἀρχιμανδρίτου. παρὰ Ἰωάννῃ Γόττλοπ Ἐμμανουήλ Πρέιτχοφ 1758. Ἐν Λειψία εἰς 4ον.

(222) — Ἐπιτομὴ τῆς Ἱεροκοσμικῆς Ἱστορίας εἰς πέντε μερισθεῖσα τμήματα. Ὡν τὰ μὲν πρῶτα ἐν συντομίᾳ διαλαμβάνουσιν, οὐ μόνον τὰ τοῦ ἁγίου Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ ἐκεῖθεν ὠκοδομηθέντος Θεοδοξάστου Μοναστηρίου. Τῶν δ' ὑστέρων, τὸ μὲν περιέχει τὰ τῶν Βασιλέων πάσης γῆς Αἰγύπτου μέχρι Μωάμεθ. Τὸ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ Σελήμ, καὶ περὶ τῆς μάχης, ἣν ἤγειρε κατὰ Περσῶν. Ἔτι δὲ περὶ τῆς αἰ-

ρέσεως τοῦ Τεχὴλ, νέου προφήτου τῶν Περσῶν, πραγματεύεται. Ἐκατον τῶν τμημάτων ἔχει τὸν αὐτοῦ πίνακα. Προσέτι ἕτερός τις Πίναξ τῶν ἀναγκαίων σημειώσεων ὑπάρχει πρὸς περιέργειαν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀναγνωστῶν. Συγγραφεῖσα παρὰ τοῦ μακαριωτάτου πρώην Ἱεροσολύμων Πατριάρχου, Νεκταρέου τοῦ Κρητῶς. Νεωστὶ μετατυπωθὲν, καὶ μετὰ πάσης ἐπιμελείας διορθωθὲν, παρὰ τοῦ λογιωτάτου ἱεροδιδασκάλου Σπυρίδωνος Μήλια. Ἀφιερῶναι τῷ γαληνοτάτῳ πάσης Μολδοβλαχίας Καθηγεμόνι, κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Ἀντωνίῳ τῷ θεοσεβεστάτῳ Βοεβόδα. Ἐνετίησιν, 1758. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον τὸ ἀχοζ'. καὶ ἀφιερῶθη παρὰ τῶν ἀδελφῶν Νικολάου καὶ Λέοντος Γλυκεῖ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀφιερωτικῆς ἐπιστολῆς. Μετετυπώθη δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ κατὰ τὸ 1783, καὶ 1805 ἔτος.

(223) — Προαγωγή τῆς Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, ὅπου φανερώνει τὸ μέγαλον χρέος ὅπου ἔχει κάθε Χριστιανὸς νὰ ᾔηται τέλεια κατηχημένος εἰς τὴν πίστιν του. Πονηθεῖσα παρὰ τοῦ λογιωτάτου Ἱεροκλήρυκος καὶ θεολόγου Τιμοθέου Ἱερομονάχου τοῦ Κυριακόπουλου τοῦ Χίου. Ἐνετίησι, ἀψνθ'. 1759. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Ζάττα. Τομ. 2. εἰς 8ον.

(224) — Συνταγματίον κατὰ Ἀζύμων, εἰς τρία διαιρεθὲν τμήματα· ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐστὶ περὶ ὕλης τοῦ Μυστηρίου τῆς ἀγίας εὐχαριστίας· τὸ δὲ δεύτερον περὶ ἀγιασμοῦ τοῦ Μυστηρίου· τὸ δὲ τρίτον, περὶ χρήσεως τοῦ Μυστηρίου· συντεθὲν παρὰ τοῦ φιλοσοφωτάτου, καὶ ἐν Ἱατροῖς ἀρίστου Μακαρίου Εὐστρατίου τοῦ πικλήν Ἀργέντη τοῦ Χίου· καὶ πρῶτον μὲν εἰς Ἀραβικὴν ἐρμηνεύθη γλῶσσαν, καὶ εἰς τύπον ἐδόθη παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυρίου κυρίου Σιλδέ-

σρου· νῦν δὲ δι' ἐξόδων συμπατριωτῶν τινων φίλων καὶ συζηλωτῶν τοῦ μακαρίτου Εὐστρατίου τῆ ἰδίᾳ φράσει ἐτυπώθη ἀκριβῶς τε καὶ ἐπιμελῶς διορθωθὲν παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις κυρίου Γεδεὼν ἀγιοταφίτου τοῦ Κυπρίου. Ἐν Λειψία παρὰ Ἰωάννη Γότλοπ Ἐμμανουήλ Βρέιτκοπφ, αψξ. εἰς 4ον.

(225) — Θεοφυλάκτου Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Ἱερὰ Εὐαγγέλια, μεταφρασθέντα εἰς ἀπλήν φράσιν παρὰ τινος ἀνωνύμου. Ἐν Λειψία αψξά. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὁ μεταφραστὴς τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων εἶναι ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, ὅστις εὕρισκετο τότε εἰς Λειψίαν. Μετετυπώθη ἐν Βενετία τὸ 1802 παρὰ Πάνω Θεοδοσίου. Ἡ ἐκδοσις αὕτη εἶναι ἡ τρίτη, ἧτις ἔγεινε δαπάνη τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Εὐσταθίου Μίτζη, ὡς σημειοῖ ὁ τυπογράφος ἐν τῷ Προμετωπίῳ, προσθέτων ὅτι ὁ ἀνώνυμος μεταφραστὴς εἶναι ἀγῆρ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος. Δὲν ἔτυχεν εἰς χεῖράς μου ἡ δευτέρα ἐκδοσις καὶ ἐπομένως ἀγνοῶ τὴν χρονολογίαν τῆς.

(226) — Τῶν ἀγίων Συνόδων τῆς Κοθολικῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀναπᾶσαν τὴν Οἰκουμένην συναθροισθεισῶν Οἰκουμεικῶν τε, καὶ Τοπικῶν, νέα καὶ δαψιλεστάτη συνάθροισις, ἐν ἧ περιλαμβάνονται καὶ οἱ Κανόνες τῶν Θείων Ἀποστόλων, καὶ αἱ Διαταγαὶ τῶν αὐτῶν διὰ Κλήμεντος τοῦ Ῥωμαίου. Ἐπι δὲ καὶ αἱ Κανονικαὶ Ἐπιστολαὶ τῶν κατὰ μέρος Ἀγίων Πατέρων. Καὶ τὸ σύνταγμα Γελασίου τοῦ Κυζικηνοῦ τῶν κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον πραχθέντων. Νῦν πρῶτον Ἑλληνιστὶ μόνον τύποις ἐκδοθεῖσα, κοσμηθεῖσα τε, καὶ ἐν τάξει ἀρίστη τεθεισα σπουδῆ, καὶ πόνῳ τοῦ Παναϊδεσιμωτάτου, καὶ ἱερολογιωτάτου Σπυρίδωνος Μήλια, Τοποτηρητοῦ Φιλαδελφίας, καὶ τῶν ἐν ταῖς κλειναῖς Ἑνεταῖς Ἑλλήνων Προέδρου. Συνδρομῆ δὲ, καὶ ἀναλώμασι τοῦ εὐσεβεστάτου Πολημέρου Παυλῆ ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐν Παρισίοις 1764. Τόμ. 2. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐν τῷ προμετωπίῳ τοῦ Β' Τόμου ἐτυπώθη ἐπιστολή τις γραφείτα πρὸς τὸν ἐκδότην Σπ. Μήλια κατὰ διαταγὴν τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωαννικίου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν τῆ 6 Ἰουνίου 1762, τούτου ἕνεκα εἰκάζω ἢ ὅτι ὁ Β' Τόμος ἐτυπώθη τὸ 1762. ἂν καὶ ἔχει τὴν χρονολογίαν τοῦ 1761 ἔτους, ἢ ὅτι ἡ ἐπιστολή αὐτὴ ἐτυπώθη μετὰ τὴν τέπωσιν τοῦ Β' Τόμου.

(227) — Βούλλαι τῶν μακαριωτάτων ἀρχιερέων Ῥώμης, ἤθρουν Λέοντος τοῦ Γ', Κλήμεντος τοῦ Ζ', καὶ Παύλου τοῦ Γ', περὶ τῶν προνομίων τῶν Γραικῶν καὶ θέσπισμα τῆς ἐξοχωτάτης Γερουσίας τῶν Ἑνετῶν περὶ τῶν συνοικεσίων ἀνάμεσον Γραικῶν καὶ Λατίνων. Νῦν τὰ πάντα τυπωθέντα εἰς τρεῖς διαλέκτους, δηλαδὴ Ἰταλικήν, ἀπλήν Ῥωμαϊκὴν, καὶ Ἰλλυρικὴν. Ἑνετίησι αψξβ'. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. εἰς 4ον.

(228) — Μηναιὸν κτλ. Μετὰ καὶ τῆς ἀναγκαιοτέρας Προσθήκης τοῦ Τυπικοῦ. Νεωστὶ μετατυπωθὲν, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθὲν παρὰ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Κυρίου Σπυρίδωνος Μήλια, Ἑνετίησιν 1762. αψξβ'. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ Μηναιὸν μετετυπώθη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου Μήλια τὸ 1768 ἔτος.

(229) — Λόγος τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας περὶ ἐξόδου ψυχῆς, καὶ περὶ τῆς δευτέρας Παρουσίας, μεταφρασθεὶς εἰς ἀπλήν διάλεκτον διὰ στίχων πολιτικῶν παρὰ κυρίου Κωνσταντίνου Δαπόντε μετὰ δύο διαλόγων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀματωλοῦ πρὸς τὸν Διάβολον προσέτι μία ὠραία διήγησις περὶ τῆς σεβασμίας βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, κειμένης κατὰ τὸ ἐν Ἀθωνι ἅγιον Ὄρος. Νῦν πρῶτον οὕτω τυπωθέντα δι' ἐπιμελείας καὶ ἐξόδου τοῦ πανοσιωτάτου κὺρ Γαβριὴλ ἐκ τῆς αὐτῆς μονῆς, ἵνα δωρεὰν χαρίζηται τοῖς ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς

διὰ ψυχωσώτηριον ὠφέλειαν. Ἐνετίησι, αψξγ'. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

(230) — Ἀκολουθία τοῦ Θεοῦ καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ νέου, ἀσκητοῦ καὶ θαυματουργοῦ, τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ Ὄρει τῆς περιφήμου πόλεως Ναούσης, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐνετίησιν, αψξδ'. 1764. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας ταύτης ἀναγιγνώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή. « *Μεγαλυνάρια, ποίημα Θεοφάνους Μοραχοῦ τοῦ ἐκ Ναούσης τῆς Μακεδονίας.* »

(231) — Ὑμνολόγιον, ἐν ᾧ ἡ Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Λεοντίου, καὶ οἱ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ οἴκοι περιέχονται καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ ἦτε ἡμέρα, ἐν ἧ ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου τελεῖται, καὶ ἡ τάξις ὅπως τὴν ἀκολουθίαν ψάλλωσι καταλεπτῶς περιγράφεται· χάριν τῶν φιλακολούθων χριστιανῶν τύποις ἐξεδόθη· Ἐν Λειψία 1764; παρὰ τῷ Βερνάρδ Χριστόφ Βρέιτκοπ, καὶ υἱῷ. εἰς 4ον.

(232) — Ὁρθόδοξος Ὁμολογία τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τὰ νῦν μετατυπωθεῖσα, καὶ καλλωπισθεῖσα μὲ Πίνακας τῶν Ἐρωταποκρίσεων, καὶ τῶν ἀξιολογωτέρων περιεχομένων πραγμάτων, συντεθέντας παρὰ Γεωργίου Κωνσταντίνου ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Πετροπόλει τῆς μεγάλης Ῥωσσίας. Ἐτει τῷ Σωτηρίῳ· αψξδ'. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ πρῶτον ἐτυπώθη ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν (131) τοῦ παρόντος Καταλόγου. Ἡ δὲ παροῦσα ἔκδοσις ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ καὶ ὄχι ἐν Πετροπόλει, ὡς ψευδῶς ἐτύπωσεν ὁ τυπογράφος διὰ τὴν ἀποφύγη τὰς κταδρομὰς τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας. Μετετυπώθη δὲ τὸ αψξζ'. ἐν Βουκουρεστίῳ, διορθωθεῖσα τε παρὰ τοῦ ῥηθέντος Γεωργίου Κωνσταντίνου.

(233) — Διδασκαλία περὶ τοῦ ἱεροῦ Θρόνου τῆς Ῥώμης κατὰ τὴν γνώμην τῶν Φραντζέζων· μεταφρασθεῖσα

πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἰταλικὴν, νῦν δὲ ἐκ τῆς Ἰταλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλὴν διάλεκτον παρὰ Α. Α. τύποις δὲ ἐκδοθεῖσα, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα. ἐν Πετροπόλει τῆς Ρουσίας, ἔτει τῷ σωτηρίῳ αψξέ. καὶ πωλεῖται ἐν Βενετία, παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΒΕΙΩΣΙΣ Ἐτυπώθη ἐν Βενετία καὶ ὄχι ἐν Πετροπόλει παρὰ τῷ τυπογράφῳ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ, ὅστις ἔκαμε χρῆσιν τῆς πλάνης ταύτης διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, περὶ ἧς ὠμίλησα ἐν τῷ προῤῥηθέντι ἀριθμῷ. Μεταρραστῆς δὲ τῆς Διδασκαλίας ταύτης εἶναι ὁ Κεφαλὴν ἱεροδιδάσκαλος Ἀγάπιος Λοβέρδος, τυπώσας μόνον τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός τοῦ Α. Α. φοβούμενος καὶ αὐτὸς τὴν ὄργην τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως, ἣτις τὸν εἶχε διορίσει Βιβλιοθήκην τῶν ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Θεοδοσίῳ ἐκδιδόμενων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων.

(234) — Προσκυνητᾶριον τοῦ μεγάλου Σπηλαίου, ἣτοι περιγραφή τῆς ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς Εἰκόνοσ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς παρὰ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ ἱσταρηθείσης· συνταχθεῖσα μὲν πρότερον ἐκ τε τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἀπλῆς διαλέκτου, καὶ ἐκ διαφόρων Κωδῆκων καὶ Χρυσοβούλλων παρὰ τοῦ ταπεινοῦ ἐν ἱεροδιακόνοις καὶ διδασκάλοις Παρθενίου Πελοποννησίου, νῦν δὲ τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, καὶ μεθ' ὅσης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα, πρὸς χάριν εὐλαβείας τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Προσκυνητῶν τῆς χάριτος τῆς προῤῥηθείσης ἀγιωτάτης Εἰκόνοσ τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος. Ἑνετίσιν, 1765, παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4ον.

(235) — Καθρέπτῆς Γυναικῶν, ἐν ᾧ περιέχονται γραφικῶς αἱ ἐν τῇ παλαιᾷ γραφῇ περιεχόμεναι σποράδην ἱστορίαι κακῶν τε καὶ καλῶν γυναικῶν· συντεθεῖσαι μὲν καὶ στιχουργηθεῖσαι παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, τοῦ μετονομασθέντος Καισαρίου, προσφωνηθεῖσαι δὲ τῇ ἐκλαμπροτάτῃ, καὶ εὐσεβεστάτῃ δόμνῃ πάσης Μολδοβλαχίας κυρία κυρία Ἑλένη Μαυροκορδάτῃ· τανῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου κῦρ Κωστῆ Ἀβράμη

Νεοχωρίτου. ἐν Λειψία ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφφ. 1766. Τόμοι 2. εἰς 8ον.

(236) — Κατηγήσεις τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, μεταφρασθεῖσαι εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον παρὰ Μεθοδίου Ἱερομονάχου Ὀλυμπιώτου τοῦ ἐξ Ἀγυιάς, μετὰ καὶ μικρᾶς Ἑρμηνείας τοῦ Πιστεύω συλλεχθείσης παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ὀρθόδοξου Ὁμολογίας. Ἐν Λειψία· ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφφ 1766· εἰς 8ον.

(237) — Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γάλλων, ἤτοι Ἰραντζέζων μεταφρασθεῖσα πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἰταλικόν· νῦν δὲ ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ εἰς τὸ Γραμμικόν ἰδίωμα παρὰ Α. Α. τύποις ἐκδοθεῖσα, καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις κυρίου κυρ Ἀγαπίου Λοβέρδου, ἱεροκήρυκος καὶ διδασκάλου ἐν τῷ Φλαγγιμανῶ Μουσεῖῳ. Ἐνετίησιν, 1766. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ, εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα Α. Α. δηλοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ Ἀγαπίου Λοβέρδου, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ ἐξεδόθη τὸ πόνημα τοῦτο. Ἴδε τὸν ἀνωτέρω ἀριθ· (233).

(238) — Λόγοι εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεσσαρακοστήν, μετὰ καὶ τινῶν Πανηγυρικῶν ἐπιφωνημάτων καὶ ἐπιταφίων, συντεθέντες μὲν καὶ ἐκφωνηθέντες παρὰ Νικηφόρου Ἱερομονάχου Θεοτόκη τοῦ Κερκυραίου, ἐπιμελῶς δὲ διορθωθέντες παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Μεθοδίου Ὀλυμπιώτου τοῦ ἐξ Ἀγυιάς. Ἐν Λειψία, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφφ. ἔτει 1766. εἰς 4ον.

(239) — Ὀρθόδοξος Ὁμολογία συσχεδιασθεῖσα παρὰ τοῦ σοφολογιωτάτου ἱεροδιακόνου κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Ὁμοίως καὶ εἰς ἀπλουστέραν διάλεκτον 20 κεφάλαια συσχεδιασθέντα παρὰ τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκάλου κυρίου Γενγαδίου τοῦ Σχολάρεως. Προσέτι.

τὸ Σύμβολον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας. Ὁμοίως καὶ τὸ Σύμβολον τῶν ἁγίων Συνόδων. Ἐν Ἀμστερδαμίῳ χώραν (γρ. χώρα) τῆς Οὐλανδίας (γρ. Ολλανδίας) ἔτη (γρ. ἔτει) 1767. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐκδότης τοῦ βιβλιαρίου τούτου εἶναι ὁ φιλόμουτος Ἰωάννης Πρίγκος ἐκ Ζαγοράς, πόλεως τῆς Θεσσαλο-Μαγνησίας.

(240) — Ἀγιασματάριον μετὰ προσθήκης ἐρανισθείσης ἐκ τοῦ Ἐκλογίου. Ἐνετίησιν, 1767. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 8ον.

(241) — Διαταγαὶ Γάμων. ἐν ἔτει σωτηρίῳ· αψξζ'. ἐν μηνί Φεβρουαρίου. παρὰ Παναγιώτῃ Κυριακίδῃ τῷ Βυζαντίῳ. εἰς 4ον. μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ βίβλος αὕτη ἐτυπώθη ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Πατριαχείου κατ' αἴτησιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξέδωκε τοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐκφωνηθέντας λόγους κατὰ τῶν ἐπὶ χρήμασι γυναῖκας λαμβανόντων, καὶ ἐμπορίαν ἀντικρυς καὶ χρηματισμὸν τοὺς ἱεροὺς γάμους ποιουμένων, ἐξ οὗ συνέβαινον μύρια ἄτοπα.

(242) — Βίβλος ἐνιαύσιος, ἥτις καὶ Πανθέκτῃ καλεῖται πᾶσαν τὴν τοῦ χρόνου Ἀκολουθίαν περιέχουσα. Νεωστὶ μετατυπωθεῖσα, διὰ δαπάνης καὶ σπουδῆς τοῦ τιμιωτάτου καὶ χρησιμωτάτου ἐν πραγματευταῖς κυρίου Ἀποστόλη Ροζάνη ἐκ πόλεως Κοζάνης· ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις Γεδεῶν Ἀγιοταφίτου τοῦ Κυπρίου. Ἐν Λειψία παρὰ Ἰωάννη Γόττλοπ Ἐμμανουήλ Βρέϊτκοφ αψξή. εἰς 8ον. μέγα.

(243) — Ἀκολουθία Παρακλητικὴ τῆς ὅλης ἐβδομάδος. Πόνημα Ἀνθίμου Ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν, 1768. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 8ον.

(244) — Ἐπιτάφιος Λόγος εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφίας Γρηγορίου Φατσέα ὑπὸ Ἀγαπίου Λοβέρδου. Ἐνετίησιν 1768. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. εἰς 8ον.

(245) — Ἰωσήφ Μοναχῶ τοῦ Βρυεννίου τὰ εὑρεθέντα, ἀξιῶσει τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ εὐσεβεστατου πρώην ἡγεμόνος Μελδοβλαχίας κυρίου κυρίου Γρηγορίου Ἀλεξάνδρου Γκίκα Βοεβόδα, δι' ἐπιμελείας Εὐγενίου διακόνου τοῦ Βουλγάρεως, ἤδη τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόπφ. ἔτει αψξή. Τομ. 3. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Γ' τόμου ὁ Εὐγένιος ἐπρόσθετε τὴν παρ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Λατινικοῦ μεταφρασθεῖσαν Ἱστορίαν τῆς διαφύρας περὶ τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκπορεύσεως.

(246) — Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ Καλλιγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας, προστατῶν τῆς νήσου Λευκάδος. Ψαλλομένη τῇ τρίτῃ τοῦ Μαΐου μηνός. Νεωστὶ μὲν συνταχθεῖσα, τύποις δὲ νῦν τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσα σπουδῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ Πανοσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Ἰωαννικίου Κόνδαρη, τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Νήσου. Ἐνετίησιν αψξθ'. 1769 Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 4ον.

(247) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ Συνάδων Ἐπισκόπου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Φιλοπονηθεῖσα παρὰ τοῦ μουσικωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Χρυσάνθου πρωτοψάλτου τῆς Κύπρου. Ψαλλομένη τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τοῦ μαΐου μηνός. Ἐνετίησιν αψξθ'. 1769. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4ον.

(248) — Βίβλος περιέχουσα τὴν ἅπασαν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἧς ἡ τυπικὴ διάταξις ἐν εἴδει στιχηρῶν προσομοίων, ἐν τε τῷ Ὁρθρῳ καὶ Ἀποδείπνῳ, καὶ εἰ τύχη ἑορταζόμενος ἅγιος, καὶ ἐρμηνείαν εἰς τὸν τόπον τοῦ αὐτοῦ· καὶ εἰς τὰ ἑπτὰ τῆς Ἐκκλησίας Μυστήρια· καὶ κανόνα παράκλητικόν εἰς τὸν αὐτὸν τίμιον Σταυρὸν· καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν δύο ἀκολουθιῶν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου Φιλίππου· καὶ ἑτέρους δύο κανόνας τῆς Ὑπεράγνου Θεοτόκου Μαρίας· φιλοπονηθεῖσα παρὰ Χρυσάνθου Ἱερομονάχου Πρω-

τοψάλτου τῆς Κύπρου καὶ ἐκ Κύπρου, καὶ ἀφιερωθεῖσα παρ αὐτοῦ τῷ Θεανθρώπῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ πλάστῃ καὶ δεσπότῃ, τῷ Σταυροφόρῳ ἄνακτι, τῷ ἐνυποστάτῳ υἱῷ καὶ λόγῳ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς. Ἐνετίησιν αψξθ'. 1769. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4ον.

(249) — Πόνημα Χρυσοῦν Σαμουήλ Ῥαββί τοῦ Ἰουδαίου, ἐξελέγχον τὴν τῶν Ἰουδαίων πλάνην; πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Ἀραβικῆς εἰς τὴν Λατινίδα μεταφρασθὲν, νῦν δὲ ἐκ τῆς Λατινίδος εἰς τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων διάλεκτον ἐκδοθὲν ἀναλώμασι τοῦ τιμιωτάτου καὶ χρησιμωτάτου κυρίου Νικολάου Σύρτου Ἑλληνο-Λατινιστί. Ἐν Λειψία. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφ. ἔτει 1769. εἰς 8ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Μεταφραστῆς τοῦ πονήματος τούτου εἶναι Νικηφόρος ὁ Θεοτόκης. Ἐτυπώθη δὲ ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει τοῦ ἰατροφιλοσόφου Θωμᾶ Μανδακάση.

(250) — Τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰσαὰκ Ἐπισκόπου Νινευί τοῦ Σύρου τὰ εὔρεθέντα ἀσκητικά· ἀξιῶσει μὲν τοῦ μακαριωτάτου θειοτάτου καὶ σοφωτάτου Πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης κυρίου κυρίου Ἐφραὶμ, ἐπιμελείᾳ δὲ Νικηφόρου Ἱερομονάχου τοῦ Θεοτόκου ἤδη πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα. Ἐν Λειψία. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφ ἔτει αψθ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου γίνεται μνησὶς ἐν τῇ Ἑλλ. Βιβλιοθ. τοῦ Φαβρικίου, ἐκδοθείση ὑπὸ Harles, Τομ. XI. σελ. 120, καὶ ἐν τῷ *Λογίῳ Ἐρμηῖ* τοῦ ἔτους 1811 σελ. 170.

(251) — Παρακλητικὸν Συνταγμάτιον σὺν Θεῷ ἁγίῳ περιέχον ἐξ ὀλοκλήρους Ἀκολουθίας, ἀρχόμεναι μὲν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ἐσπέρας, λήγουσαι δὲ μέχρι τοῦ Σαββάτου πρωί. Συνταχθὲν μὲν, καὶ συλλεχθὲν ἐκ διαφόρων ἱερῶν βιβλίων, τὰ πλεῖστα δὲ ἐκ τῆς παρακλητικῆς Βίβλου, προτροπῇ καὶ σπουδῇ εὐλαβῶν τινῶν Χριστιανῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, διὰ τοὺς ἐν ὁδοιπορίαις ὄντας πατέ-

ρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικούς τε, καὶ Λαϊκούς. Νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθέν, καὶ ἀκριβοδιορθωθέν, εἰς χάριν, καὶ χρῆσιν τῶν αὐτῶν. Ἐνετίησιν, ἀψό. 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

(252) — Ἀποστόλων πράξεις, καὶ ἐπιστολαὶ ἐπ' Ἐκκλησίας καθ' ἑκάστην κηρυττόμεναι· νεωστὶ μετατυπωθεῖσαι, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσαι, μετὰ προσθήκης πολλῶν Ἐπιστολῶν, νέου Πίνακος, καὶ ἄλλων καλλωπισμῶν. ἀψό. Ἐνετίησι 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ τῶν Ἀποστόλων πράξεις μετετυπώθησαν πρᾶ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ, καὶ πρᾶ Πάνῳ Θεοδοσίῳ. Ἴδε περὶ τῆς Α' ἐκδόσεως τὸν ἀριθ. (48) τοῦ παρόντος καταλόγου.

(253).— Χρηστοθήθεια, περιέχουσα, καὶ διδάσκουσα τοὺς τρόπους, δι' ὧν ἀποκτῶνται τὰ καλὰ καὶ τὰ εὐτακτα ἦθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, μετὰ προσθήκης λόγων τινῶν, καὶ Ἱστοριῶν, καὶ ὕμνων· μεταφρασθεῖσα καὶ στιχουργηθεῖσα παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, τοῦ μετανομασθέντος Καισαρίου· προσφωνηθεῖσα δὲ τῷ ἐξοχωτάτῳ καὶ ἐκλαμπροτάτῳ κυρίῳ Πάνῳ Μαρούτζῳ Μαρκέζῳ, τῷ νῦν Βουλευτῇ τῆς Αὐτοκρατορίσεως πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ἐγκεχειρισμένῳ ὑποθέσεις τῆς αὐτῆς βασιλείσεως παρὰ τὰς αὐθεντίας πάσης Ἰταλίας, καὶ Ἰππεῖ ἐκ τῆς τάξεως τῆς ἁγίας Ἄννης· ἀψό. Ἐνετίησιν. 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο σύγκειται ἐκ 7,692 στίχων ὁμοιοκαταλήκτων, οἵτινες ἀποδεικνύουσι τὴν ποιητικὴν ἀφθονίαν τοῦ συγγραφέως.

(254) — Ἐγκόλπιον λογικόν, τοῦτέστιν ὕμνοι εἰς τὴν Πανύμνηστον Θεοτόκον, καὶ εὐχαὶ διὰ στίχων διαφόρων μετρῶν τε καὶ μελῶν, ποιηθέντες εἰς ὠφέλειαν καὶ χαρὰν τῶν μετ' εὐλαβείας ἀναγίνωσκόντων παρὰ τοῦ ταπεινοῦ Κωνσταγγίνου Δαπόντε, τοῦ μετονομασθέντος Καισαρίου,